

a vidéki „magától értetődő” rasszizmus különbségére tett reflexión át a bécsi hidzsábos nők és fekete kosaras fiúk közti nyugodt sétálgatás említéséig mindenféle rétegben megjelenik a politikum. Fontos korrajz. A gender-perspektíva is érdemes a továbbgondolásra. A macsó szemlélet hol reflektáltan, hol reflektálatlanul tör fel a szövegben, ami – ki tudja, szándékol-tan-e – pontosan mutatja fel, hogy egy baloldali, társadalmi kérdésekre, hátrányos helyzetű emberek problémáira érzékeny fiatal férfiban is ott lehet a megkérdőjelezhető igazságú maszkulin perspektíva. A családi beszélgetések alatt megnyilvánuló női diskurzusokat és a külső, esztétikai gesztusokat érő főszereplői-elbeszélői ítéletekre talán azért lehetünk különösen figyelmesek, mert a regénynek is, hasonlóan *A fiúk országa* című novelláskötethez, erénye az érzékenység, amellyel a családi viszonyrendszereket ábrázolja: a kimondatlan reflexiók általi dekódolását, a testtapasztalatokat.

Élvezetes, olvasmányos könyv az *Akik már nem leszünk sosem*, néhány rendkívül erős, kiemelkedő résssel, és a kollektív és egyéni problémák, traumák igen széles spektrumának érzékeny felrajzolásával. A dzsinn című fejezete maradandó alkotás, ami a komplett dramaturgia, a prózapoétikai elemek és a történelmi és lélektani problémák ábrázolása okán önálló szöveggként is megállná a helyét. A pusztán élvezetes, gördülékeny olvasási élményen túl az izgalmas és mély kor- és emberrajz teszi emlékezetessé Krusovszky Dénes első regényét.

